

Arrest

nr. 38 171 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 2010 om 10u00.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoekster heeft op 17 december 2009 asiel gevraagd, nadat zij dit ook in Polen en in Oostenrijk, respectievelijk op 4 april 2009 en op 7 april 2009, had gedaan.

De Poolse autoriteiten stemden op 18 januari 2010 in met de vraag van België tot terugname.

Op 28 januari 2010 werd verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing.

2.1. Met toepassing van de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en 43, §1 PR RvV kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2. Wat deze voorwaarde betreft voert de verzoekende partij aan als volgt:

“Overwegende dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg zal hebben voor de eiseres omdat is aangetoond hierboven in het kader van het ontwikkelde middel dat zij haar medische en psychiatrische behandeling in Polen niet zal kunnen krijgen dit in tegenstelling tot in België (stukken 2 en 3);

dat een dergelijk gebrek aan medische zorgen een verergering van haar gezondheidstoestand zal tot gevolg hebben, in strijd met het artikel 3 EVRM;

Dat een dergelijk nadeel ook in het arrest n° 35.051 van 27 november 2009 werd aanvaard door uw raad;

Dat in die omstandigheden het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen moet worden beschouwd;”

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar het middel niet dienstig is omdat het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een onderscheiden voorwaarde is om tot de schorsing te kunnen besluiten.

Er dient verder te worden benadrukt dat het nadeel dat verzoekster inroept niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit haar eigen gedrag. Het feit dat de Poolse asiendiensten bevoegd zijn is het gevolg van haar keuze om via Polen de Europese Unie binnen te komen en er een asielaanvraag in te dienen.

Waar verzoekster aanvoert dat Polen geen gepaste toegang tot gezondheidszorg biedt aan asielzoekers volstaat de vaststelling dat verzoekende partij haar voorgehouden precare gezondheidstoestand geenszins staft met concrete gegevens of overtuigende argumenten. Zo brengt zij, noch een medisch verslag bij, noch maakt zij op enigerlei wijze aannemelijk dat haar gezondheidstoestand een behandeling in België noodzakelijk maakt of een overdracht naar Polen zou verhinderen. Zij maakt met andere woorden op generlei wijze aannemelijk met een begin van bewijs dat

de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing haar gezondheidstoestand negatief zou kunnen beïnvloeden.

Wat de verwijzing naar het arrest nr. 35.051 van de Raad betreft, wordt erop gewezen dat, daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben.

De vage en ongestaafe beweringen van verzoekster volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. N. VERMANDER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

F. HOFFER.